

Teşrik tekbirleri günü

Bugün Arefe Günü. Hacılar Arafat'talar. Teşrik tekbirleri bugün sabah namazından itibaren başladı. Bayramın dördüncü günü ikindi namazına kadar her farz namazın hemen ardından, başka hiçbir kelime konuşmadan, teşrik tekbirleri getirmek kadın erkek her Müslüman için vaciptir. Bu hüküm umumîdir. Yani namazını cemaatle kılan da, yalnız kılan da, kurban kesen de, kesmeyen de, seferî olan da, olmayan da, kadın veya erkek tüm Müslüman'lar teşrik tekbirleri getirmelidirler.

Teşrik tekbîrleri, farz namazdan selâm verdikten hemen sonra, dünya kelâmı konuşmadan, "Allâhü Ekber, Allâhü Ekber, Lâ ilâhe illallâhü vallâhü Ekber, Allâhü Ekber Ve lillâhi'l-hamd" diyerek getirilir. Mânâsı: "Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Allah'tan başka ilâh yoktur. Allah en büyüktür. Allah en büyüktür. Hamd yalnız Allah içindir."

Bugün duâ edelim. Yalnız duâ... Ne dileğimiz varsa Allah'a arz edelim. Ne muradımız varsa Allah'tan isteyelim. Peygamber Efendimiz (asm) buyurdu ki: "Duâların en hayırlısı Arefe gününde yapılan duâdır."1

Bugün, günahlarımız için ağlayalım, tövbe ve istiğfar edelim. Peygamber Efendimiz (asm) buyurdu ki:, "Kim ki, Arefe günü dilini, kulağını ve gözünü haramdan korursa, iki arefe arasındaki günahları bağışlanır."2

Abbas bin Mirdas es-Selemî radiyallahü anh bildirmiştir: Resûl-i Kibriyâ Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm, Arefe günü akşamı Arafat'ta ümmeti için mağfiret duâsında bulundu.

Ona şöyle denildi:

"Zâlimler müstesnâ ümmetini bağışladım. Zâlimden mazlûmun hakkını alırım!"

Peygamber Efendimiz (asm):

"Ey Rabb'im! Eğer dilersen mazlûma hakkını Cennetten verirsin ve fazlınla zâlimi de bağışlarsın" diye duâ etti. Fakat o akşam bu duâsına cevap verilmedi. Sonra Resûl-i Ekrem (asm) Müzdelife'de sabahladı; bu duâyı tekrar tekrar yaptı ve duâsı kabul olundu. Sonra Resûlullah Efendimiz (asm) sevincinden gülümsedi.

Bunun üzerine Hazret-i Ebû Bekir (ra) ve Hazret-i Ömer (ra) sordular:

"Babam ve anam sana fedâ olsun yâ Resûlallah! Allah seni hep sevindirsin! Bu saatte gülmezdin. Seni sevindiren şey nedir?"

Resûl-i Ekrem Efendimiz (asm):

“Allah benim duâmı kabul buyurmuş ve ümmetimi bağışlamıştır. Bunu öğrenen şeytan da toprağı alıp başına dökmeye ve ‘Mahvoldum! Helâk oldum!’ diye bağırmaya başlamıştır. Onun bu sabırsızlığı ve üzüntüsü beni güldürdü” buyurdu.³

Bir diğer hadislerinde Allah Resûlü (asm): “Allah hiçbir günde Arefe günündeki kadar kullarını ateşten kurtarmaz. O gün Allah, rahmetiyle kullarına tecellî eder. Onlarla meleklerle karşı iftihar eder. Ve ‘Onlar ne istiyorlar?’ diye sorar”⁴ buyurmuştur.

Gerek fert, gerek toplum, gerekse İslâm âlemi olarak, maddî ve manevî dertler yumağı içerisinde yuvarlanıp gidiyoruz. Gün geçmiyor ki, ağzımızın tadını bozan ve bizi tokatlayan bir imtihan külçesi ile karşılaşmayalım. Duâya çok ihtiyacımız var. Niyaza çok ihtiyacımız var. Allah’a sığınmaya çok ihtiyacımız var. Allah’ın kulu olduğumuzu ikrâr etmeli; fitnecilerden, fesatçılardan, hasetçilerden, şeytanlardan, türlü türlü yaratıkların zararlarından, dünyanın türlü belâlarından ve musîbetlerinden Allah’a sığınalım ve Allah’a imdat diyelim. Allah’tan affımızı dileyelim. Allah’tan Cemâlini, Rızâsını, Rahmetini ve Cennetini isteyelim.

Bugün, imkânı olanlarımız bin İhlâs-ı Şerif okuyarak dergâh-ı İlâhiye kapısını çalalım. Unutmayalım ki, tüm dertlerimizin devâsı, tüm hastalıklarımızın şifâsı, tüm sıkıntılarımızın ilâcı o kapıdadır.

Üstad Bedüzzaman Hazretleri bugün bin İhlâs-ı Şerif okumayı önemle tavsiye ediyor ve diyor ki: “Azîz, mübârek kardeşlerim. Bizim memlekette eskide Arefe gününde bin İhlâs-ı Şerîf okurduk. Ben, şimdi bir gün evvel beş yüz ve arefede dahî beş yüz okuyabilirim. Kendine güvenen, birden okuyabilir. Ben, gerçi sizleri göremiyorum ve hususî her birinizle görüşmüyorum. Fakat ben, ekser vakitler, duâ içinde her birinizle bazen ismiyle sohbet ederim.”⁵

Hepsini birden bin defa okumaya fırsat bulamayanlar paylaşarak da okuyabilirler. Bu da rahmet-i İlâhiyenin kapısını bizlere inşaallah açar.⁶

Dipnotlar:

- 1- Câmîü’s-Sağîr, 2/2095,
- 2- Câmîü’s-Sağîr, 3/3631,
- 3- İbn-i Mâce, Menâsik, 3013,
- 4- İbn-i Mâce, Menâsik, 56,
- 5- Şuâlar, s. 266,
- 6- Mektûbât, s. 326, 328.